

— А положението? Турцитѣ де сж?

— Турцитѣ? Горе. Ще ги биемъ. Не сте ли виждали вие бригадния командиръ?

Казахъ му, че съмъ видѣлъ бригадния командиръ при селото. Той препусна коня си и се изгуби. Азъ не научихъ нищо и отъ него. Ризата лепне на гърба, лицето е запотено и мокро, но умората не се чувствува. Нечакано изтрещаватъ гърмежи надъ самитѣ ни глави. Шрапнели! Първи пжтъ виждахме тия бѣли, кълбести облачета, срѣдъ които бързо се разцѣфваше яркочервенъ, огненъ цвѣтъ, раздаваше се оглушителенъ гърмежъ и върху земята се посипваше нѣщо, сякашъ зърна, захвърлени съ широкия и силенъ размахъ на сѣячъ. Веднага измѣняваме строя: стегнатитѣ колони на взводоветѣ се разпрѣсватъ по отдѣления — въ тънки, отдалечени линии, по двама, единъ задъ другъ. Войниците очакватъ нови залпове и вървятъ низко приведени. Нѣколко души оставатъ назадъ. Може би завързватъ обувкитѣ си или сж уморени. Отивамъ къмъ тѣхъ. Защо оставатъ? А, ранени! Тѣ не охкатъ, не се оплакватъ. Азъ срѣщамъ тихитѣ имъ спокойни погледи и повече не казвамъ нищо, загледанъ въ тънката, алена струя кръвъ, която слиза по дрехитѣ и пада на земята.

Близо сме вече до гребена. Отъ тамъ продължава да иде непрекъснатото и страховито